

at blive afgørende for det Synspunkt, Valutaudvalget vil anlægge, naar det skal stille Kreditten til Raadighed, vilde det sige, at man stillede Nationalbanken fuldkommen vaabenløs overfor Svingninger, der ligger mellem $88\frac{1}{2}$ og op i Nærheden af Pari. En mere ønskelig vid Mark for Spekulationen kan man ikke tænke sig, og den vil være aabnet ved denne Udtalelse, hvis denne kunde tænkes — hvad jeg ikke haaber — at blive Rettesnor for Udvalgets Handlinger i dette Spørgsmaal.

Denne Lov er en besynderlig Lov, thi det er en Lov, der ud fra gode Præmisser er en meget svag Lov. Man er nødt til at stemme for den, fordi man ikke kan naa videre, men Loven er en svag Lov. Præmisserne siger, at dette er en endelig Afgørelse, og de siger ogsaa, at denne endelige Afgørelse er Pari — og dér er Afgørelsen i Virkeligheden truffet; men Lovens Ord siger ganske vist noget andet, thi Lovens Ord er kun en Udsættelse. Dette beklager jeg rent personligt, thi jeg tror ikke — hvad jeg allerede tidligere har udtrykt her i Salen, og hvad jeg derfor ikke skal komme nærmere ind paa —, at der er nogen Vinding ved denne Udsættelse. Dér er jeg for saa vidt ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Rode, naar han i sin Tid fremhævede, at man efter at have taget Byrderne ved Deflationen, efter at have faaet Prisniveauet tilpasset omkring de 90, skulde gennem en ny Deflation. Jeg tror, det er rigtigt, at dette er en Svaghed, thi jeg tror, at der ved enhver Deflation er, om jeg saa maa sige, visse Generalomkostninger, man skal betale, enten man gaar et langt Stykke, eller man gaar et kort Stykke, og det er disse Generalomkostninger, man kommer til at betale to Gange, naar man standser op midt i det hele — jeg tænker navnlig paa den stærkt hemmende Indflydelse paa hele Erhvervslivet, som er uløseligt knyttet til enhver Deflation.

Derfor er hele denne Lov og dens Udvikling et efter min Mening sørgeligt Vidnesbyrd om visse Svagheder ved det parlamentariske Liv, et Vidnesbyrd om, hvilken Forhaandsstyrke den har, som vil lamme en vis Bevægelse. Han har paa Forhaand en meget stærk Stilling, det eneste, der kan modvirke noget saadant indenfor det parlamentariske Liv, er et stærkt Initiativ fra en Regerings Side. Det er det, vi har maattet savne i denne Sag, og deri ligger efter min Mening Regeringens Ansvar. Det pludselige Omsving er karakteriseret saa træffende og saa morsomt og saa skarpsindigt af et Medlem af det radikale Parti, at jeg ikke

paa nogen Maade skal forsøge paa at tage Konkurrencen op paa dette Omraade. Jeg tror ikke, det kan gøres bedre og mere rammende, end det allerede er gjort i det radikale Hovedorgan.

Men det, der er det interessante i denne Sag, er, hvorfor Regeringen har, om ikke foretaget Svingningen med, saa dog ment at burde bøje sig for dette Pres fra radikal Side. Det kan vanskeligt tænkes at være saglige Grunde, thi da Regeringen fremsatte sin Programtale og deri klart og tydeligt tog Standpunkt for Pariteten, maatte Regeringen naturligvis — det skylder man den at antage — i Forvejen have raadført sig med sine sagkyndige Raadgivere og omhyggeligt have drøftet ogsaa dette Spørgsmaal, om en Nedsækning nu var ønskelig; og Regeringen maa efter denne omhyggelige og grundige Overvejelse, som altsaa maa have ligget forud for Programtalen, have bestemt sig til at sige: Paritet; og den kan derfor ikke have Brug for den omtalte Undersøgelse. Det er blot beklageligt, at Regeringen end ikke har stillet sin derved erhvervede Viden til Raadighed for det radikale Parti, det er beklageligt, at Samarbejdet mellem de to Regeringspartier ikke paa dette Punkt har været bedre, end at man ikke har undgaaet her i November at blive stillet overfor et Krav om en Undersøgelse, som kunde og burde være sat ind paa et langt tidligere Tidspunkt og navnlig kunde og burde være sat ind paa et Tidspunkt, hvor man havde haft Sikkerheden for det, som det ærede Medlem Hr. Rode nu beklager er et tilbagelagt Standpunkt, nemlig at man kunde være kommet til at drøfte hele dette Spørgsmaal under en Kronehøjde af omkring de 80.

I de Radikales Bemærkninger i Betænkningen og gennem det ærede Medlem Hr. Rodes Tale i Dag fremtræder der tydeligt et Forsøg paa at paalægge Nationalbanken et stærkt Ansvar for, at man er kommet saa højt op med Kursen, som man er kommet, og at paavise, at dette er sket ganske mod Rigsdagens Ønsker. Nu har jeg ikke nogen som helst Adkomst eller noget som helst Kald til at optræde som Forsvarer for Nationalbankens Politik, udover hvad Retfærdigheden kræver. Men ud fra dette Synspunkt vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger.

Den første er da dette Spørgsmaal: Havde det været muligt for Nationalbanken at dæmme op for den Stigning, der fandt Sted i Tiden mellem Sommersamlingen og Efteraarssamlingen? Det, der kunde gøres i saa Henseende, var vel to Ting. For det